

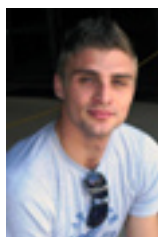
Про деякі події коротко

Поляковський Станіслав Віталійович

Наш студент четвертого курсу, гр. МВ-07-1а, арабського відділення, на виборах до місцевого самоврядування, що відбулися в Україні 31 жовтня 2010 року, був обраний по мажоритарній системі депутатом Тростянецької міської ради VI скликання. З 512 виборців за нього голос віддали 280 виборців, що складає більше половини (наступний кандидат набрав 80 голосів). До Нового року Станіслав уже встиг взяти участь у чотирьох пленарних засіданнях, останнє з яких проходило 31 грудня. На них вирішувалися питання інфраструктурного та соціально-побутового характеру. Напередодні Нового року депутати встигли встановити міський бюджет на 2011 рік. Крім того, Поляковський С. В. є членом Земельної комісії.

Лучников В'ячеслав Володимирович

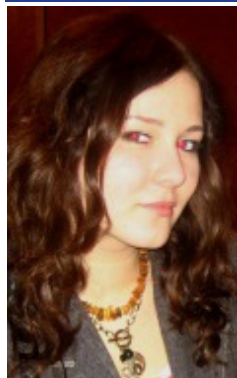

Наш студент п'ятого курсу навчання, гр. МВ-06-к, 1 грудня 2010 р. повернувся із Таїланду, де протягом 2 місяців проходив стажування з іноземних мов, працював перекладачем, та шукав своє місце під сонцем.

17 грудня поточного року на базі нашого Інституту відбулось засідання круглого столу за темою "Сходознавство і релігієзнавство в контексті дослідження міжнародних відносин". У засіданні взяли участь представники різних ВНЗ України із Києва, Харкова, Донецька та Дніпропетровська. Детальна інформація з приводу цього заходу буде подана в наступному випуску "Якіта".

Організатори заходу висловлюють щире подяку всім, хто сприяв реалізації цього проекту.

Експерсія до харківського архіву

Автор статті: Студентка I курсу
Бабакіна Марія

25 листопада студенти першого курсу відвідали Державний архів Харківської області, що знаходиться на просп. Московський 7. Там ми ознайомилися з виставкою, присвяченою Голодомору 1932 – 1933 рр. Експерсія була організована **Пасічник Л. В.** та **Хряпіним Е. О.**, за що я, від імені всіх студентів першого курсу, хочу висловити велику подяку.

Під час відвідин виставки студенти мали унікальну можливість буквально власноруч доторкнутися до сторінок документів і записів постраждалих людей. Щоправда, деякі документи збереглися лише в копіях, а оригінали часто мають жахливий вигляд - погана якість паперу та згасаючі тексти, як наслідок роботи часу та особливостей документоутворення того часу.

Представлені документи охоплюють період з 1929 по 1934 роки, тобто цілісно висвітлюють перебіг подій і наслідки Голодомору на Харківщині.

Нам прочитали дуже змістовну лекцію, яка була насичена конкретними даними, а саме датами, іменами, назвами місць та подіями. Не було сказано нічого зайвого. Це справило приголомшливе враження і не залишило жодних сумнівів в тому, що так все і було насправді. Без сумніву, в архіві працюють справжні професіонали, знавці своєї справи, стосовно яких з цієї миті в мене виникло відчуття глибокої поваги.

Ці люди, працівники архіву, виконують величезну, кропітку роботу, вивчаючи та бережучи старенькі клаптики паперу, що свідчать про реальність історичних подій. Робота, на мою думку, складна та нудна. Але замислившись над її суттю, подумавши над тим, кому це взагалі потрібно, я почала розуміти, що це не просто робота - це місія, яку вони виконують в цьому житті! Доцільність їхньої роботи важко збагнути, перебуваючи у вирі подій повсякденного життя, але іноді стає можливим відчуття єдності всього історичного процесу із буремним сьогоденням. Так, наприклад, у мене виникло таке відчуття після відвіден архіву.

Коли я йду вулицею, віднині я розумію, що саме тут колись відбувалося багато різних подій, як трагічних, так і радісних. Саме тут, де я стою, раніше вже щось відбувалось. Це місце і це місто пов'язує мене з тими, хто жив тут раніше за мене. Цей пил доріг та захід Сонця такий інакший кожен раз і, разом з тим, однаковий для всіх поколінь харків'ян.

Це так просто - сидіти в кав'ярні, розмірковуючи про те, що відбувалося в ті роки... Голодомор. Якимось не спадало на думку, що для них, людей, які жили, або померли в 1932-33 рр., для них голод був таким самим реальним, яким для мене є реальним все, що наразі відбувається в світі. Різниця лише в тому, що для мене реальність - це смак кави і ніжний круасан із полуничною начинкою, після кількох годин мандрівок містом... Звичайна розкіш. ...а для них реальністю був голод. Навіть не хочу уявляти, але тепер я знаю - люди не їли днями... і вмирали.

Таким чином, через заглиблення в історію я повернулась до сьогодення. Я неодноразово чула таке слово - «Голод». Дехто, почувши це слово, починає плакати, і тепер я знаю, чому. Я дуже вражена побаченим та почутим. Це було просто неймовірно читати різні документи, що свідчать про ці трагічні події, та бачити фотографії людей тих часів, а гірше за все знати про причини Голодомору... ні. Гірше - не знати!

Я вдячна цим людям, які так віддано роблять свою справу, бережучи кожен клаптик паперу того часу, досліджуючи його та несучи це знання до таких, як я. Вдячна нашим викладачам, які в такий спосіб зробили мій світ значно ширше. Тепер я розумію - ці люди не просто працюють. Насправді вони виконують важливу місію в суспільстві.

Доречі, спеціально за специфікою архіву створено сайт (<http://www.golodomor.kharkov.ua/docs.php>), що робить ще більш доступним інформацію з цієї теми.

А ще того дня нам показали кімнату, в якій за склом стояли книжки, присвячені дослідженню теми Голодомору 1932-1933 рр.. Переважна кількість книжок були видані за часів президентства **В.А. Ющенка**. Є багато критики в його адресу, проте можливо з часом ми почнемо помічати, що він окрім всього зробив щось дуже важливе. Те, що заслуговує на особливу подяку.

Oh, my dear Ukraine... Poltava.

Автор статті:
Антоніна Безкровна

Похмурим ранком 6 листопада група студентів нашого Інституту, у супроводі Пасічник Лесі Володимирівни та Скляр Вікторії Юріївни, вирушила в напрямку славетного міста Полтава. Ми їхали на екскурсію з метою оглянути визначні місця цього знаменитого міста. І навіть якось дивно мені було їхати дорогами рідної України, відчуваючи себе звичайним туристом.

Взагалі я потрапила у цю подорож випадково, завдяки Лесі Володимирівни, яка і організувала весь цей процес. Коли студенти «завантажувалися» у маленький білий автобус, піднявши веселий гомін, я раптом зрозуміла, наскільки це відповідальна та непроста справа зібрати на екскурсію студентів. Будучи єдиною студенткою 4 курсу серед першокурсників, я мимоволі відчула свою долю відповідальності за все, що відбувається.

Взагалі я потрапила у цю подорож випадково, завдяки Лесі Володимирівни, яка і організувала весь цей процес. Коли студенти «завантажувалися» у маленький білий автобус, піднявши веселий гомін, я раптом зрозуміла, наскільки це відповідальна та непроста справа зібрати на екскурсію студентів. Будучи єдиною студенткою 4 курсу серед першокурсників, я мимоволі відчула свою долю відповідальності за все, що відбувається.

Ми швидко їхали, лишаючи за спинами Харків та його передмістя, такі похмурі та сірі. Дорогою я думала про те, що це зовсім інше відчуття, коли їдеш зі своїми друзями. Я маю на увазі, що для кожного з нас міжміські переїзди на автобусах і маршрутках давно стали звичайною справою. Але не цього разу. Ми всі були об'єднані спільною метою та мали приблизно однаковий настрій та сподівання. Це нагадало мені крилатий вираз про людей, які плывуть в одному човні. Мені здалося, що мається на увазі саме об'єднання спільною метою.

Ми їхали десь години дві, або більше. Сонце вже було високо. Нас радував по-осінньому золотий день. Перш за все ми відвідали Жовтневий парк – центральний майдан Полтави, перетин головних магістралей міста та один з найвизначніших містобудівних ансамблів доби класицизму. «Жовтневий» він тому, що знаходиться у жовтневому районі міста, але він ще має іншу назву – Корпусний сад. Центральним елементом цього дивовижного парку є чорна колона з орлом, яка символічно нагадує перемогу над шве-

дами у 1709 р. Та й саме місто, немов іграшкове, з безліччю пам'ятників, чудовою площею, зелено-золоте та обрамлене садками, парками та іншими насадженнями, являло собою приклад спокою та гармонії. І цей спокій, вмурований в самі стіни міста та душі його жителів не можуть схвилювати навіть постійні групи екскурсій, що проїжджаючи через місто, зупиняються обов'язково на площі з пам'ятним золотим орлом та гарматою. Ця площа гарна ще й своїм живим золотом осені та біленькими спорудами круг неї.

Також ми відвідали музей, присвячений Полтавській битві, одноповерховий будиночок з зеленим дахом. На подвір'ї нас зустрічав пам'ятник Петру I, який застиг з незрозумілим жестом, ніби хоче щось намацати у порожнечі. У залах музею виставлено багато експонатів - шаблі, пістолі, алебарди, одяг, гармати та багато інших речей. Але більш вражаючим було побувати в музеї-хаті Котляревського. По-перше, хата Котляревського – це приклад будівель, яких майже не залишилося в Україні. По-друге, звичайно було дуже цікаво подивитися на безліч побутових речей, які стали експонатами музею через те, що майже двісті років тому ними користувалася видатна людина того часу – поет, письменник, засновник нової української літературної мови. Учасники екскурсії також мали змогу кинути монетку в колодязь або доторкнутися до несучих балок будинку з випаленими словами благословення та загадати бажання. Кажуть, що воно неодмінно повинно збутися, головне – бажати від чистого серця.

У Диканьці ми зупинилися лише на обід, далі - вирушили до Опішні. Опішне – серце Українського гончарства. Ми відвідали в ньому музей та музей-садибу відомого майстра. Музей вразив безліччю виробів з глини та гарно розмальованим посудом. Учасники екскурсії мали змогу відчувати себе майстрами та постояти за електричним кругом. Після всіх екскурсій ми мали змогу відвідати місцевий ринок, де могли придбати собі сувенір – виріб з глини на будь-який смак. Цінність товару на цьому ринку в тому, що більшість виробів – штучний товар, зліплений та розмальований місцевими майстрами.

Спочатку відбулась вступна бесіда з екскурсоводом

У музеї полтавської битви

У садибі видатного письменника І. Котляревського

У будинку Котляревського

У селі Опішне. Нарешті ми зібрались всі разом